

7.

POVESTITORUL: *Intră mai întâi REPORTERA și CUMNATUL – acesta din urmă nu mai ține pistolul în mână, ci doar o sacoșă cu câteva sandviciuri și-o sticlă cu vin. Sunt urmași imediat de CAMERAMAN. Discută între ei, nu-i învrednicesc cu vreo privire pe cei trei de pe stâlpi.*

CUMNATUL (*către REPORTERĂ*): Pentru curtea dumneavoastră, așa cum mi-ați descris-o, ați putea folosi pavele de tip treflă cu model. Dacă doriți ceva mai special, pentru o alee, spre exemplu, avem pavele de tip Yeti, ca niște urme uriașe de picioare, așa. N-am în stoc, de asta nu vi le-am arătat, dar putem face pentru dumneavoastră, la comandă. Rezolvăm orice.

CAMERAMANUL: Să nu mă uitați nici pe mine. Fără mine, degeaba o sunați pe domnișoara. Dumneaei e cu vorbele, eu sunt cu imaginea.

CUMNATUL: Și pe dumneavoastră, cum să nu! Niște pavele tip Iuri, în două culori, vă rezolvă trotuarul.

(*Îi ia după umeri atât pe CAMERAMAN, cât și pe REPORTERĂ.*) Vă spun: dacă înțelegerea noastră funcționează, vă pot trimite și echipă. Nu vă costă nimic.

CAMERAMANUL: Păi, să nu ne coste, așa ar fi cel mai corect. Altfel, la salariul meu, vă dați seama...

REPORTERA: Cât timp ne dați subiecte, înțelegerea o să funcționeze.

CUMNATUL: Facem subiecte, cum să nu? Ehe, câte se vor întâmpla de-acum în curtea fabricii mele, o să vedeți! Și cum „se-ntâmplă” ceva (*își retrage mâinile de după umerii celor doi și face un semn de ghilimele cu degetele în aer*), cum pun mâna pe telefon...

REPORTERA: Iar noi ajungem în 10 minute. (*Arată spre TÂNĂRUL 1, râde ușor.*) Numai să nu ne trezim că ne blochează iarăși drumul niște hoți de pavele.

CUMNATUL: Asta n-o să se mai întâmple, fiți sigură. (*Spre cei doi tineri.*) Nu-i așa, băieți? V-ați învățat lecția?

TÂNĂRUL 1: Ca pe apă.

TÂNĂRUL 2: Ca apa.

CUMNATUL: Bravo. Cât timp păstrați aici (*arată spre cap*) lecția învățată, n-o să aveți probleme. Dacă însă memoria nu vă funcționează (*bagă mâna la spate, scoate pistolul pe care-l ținea după curea, îl agită*), profesorul vostru e gata să vă dea meditații.

TÂNĂRUL 1: Nu, mulțumim. Suntem elevi silitori, așa cum a zis și domnișoara reporteră când ne-a luat

interviul. Acum am putea coborî, dacă nu vă supărați?

TÂNĂRUL 2: Dacă nu vă supărați, am putea?

CUMNATUL se întoarce spre REPORTERĂ și CAMERAMAN, cerându-le părerea din priviri.

REPORTERA: Eu zic că și-au făcut treaba. Ne-au rezolvat cu un direct, v-ați recuperat paguba, au plătit pentru tentativă... Cu ce ne mai pot fi de folos? Pot să plece.

CAMERAMANUL: Și eu zic la fel. Să plece.

CUMNATUL: Bine, mă băieți. La cererea publicului telespectator (*îi face din ochi REPORTEREI*), sunteți eliberați. Puteți coborî.

Cei doi tineri coboară de pe stâlpi. Însă, în loc să iasă din scenă, vin alături de ceilalți trei, privind către CRISTIAN.

CUMNATUL: Ce mai așteptați? V-am eliberat.

TÂNĂRUL 1: Dacă nu vă supărați, am mai sta puțin. Avem o treabă (*arată spre CRISTIAN*) cu domnul. Ne-a jignit cât am stat acolo.

TÂNĂRUL 2: Așa e, domnul ne-a jignit.

TÂNĂRUL 1: Și i-am promis că, dacă nu se aruncă, avem noi grijă de el.

TÂNĂRUL 2: Dacă nu se-aruncă, îl îngrijim.

CUMNATUL (*vesel, spre CRISTIAN*): Te-ai pus și cu băieții, care va să zică? Ce-ai făcut? Le-ai trântit niște filosofii de-ale tale? (*Spre cei doi.*) Atâta îl duce capul. Credeți că noi nu ne-am săturat de prostiile lui? Dar asta e treaba cu neamurile, nu ți le-alegi. Mă rog, pe el l-a ales soră-mea, că era tânără, fără prea multă minte. Și acum scapă dacă poți. (*Spre CRISTIAN, din nou.*) Cum a rămas? (*Arată spre toți cei din jur.*) Uite câți oameni ai încurcat. Băieții ăștia doi sigur ar avea altceva mai bun de făcut. Dar nu, ei trebuie să aștepte să vadă ce decizi. Domnișoara și domnul sunt oameni ocupați, au știri de făcut, au lucruri importante de filmat. Dar nu, sunt blocați aici, să vadă dacă te omori... (*Se oprește, își dă seama că l-a luat gura pe dinainte.*) Pardon, așteaptă să vadă dacă pici accidental în cap. Eu, ce rost mai are s-o spun? Sunt om de afaceri, n-am cum să renunț la banii pe care mi-i datorezi. Așa că nu ne mai ține pe jar: se-ntâmplă odată accidentul ăla sau ne pierdem vremea de pomană?

CRISTIAN refuză să-i răspundă. Dă din umeri, privește în zare, pe deasupra lor.

CUMNATUL (*spre ceilalți*): V-am zis? De ce credeți c-am luat toate astea? Nu știu eu cât de încâpățânat poate fi? Dacă-l rogi să facă ceva, trebuie să aștepți după

cheful lui. Până la urmă o face, dar numai dacă te înarmezi cu răbdare. (*Ridică punga pe care-o ține în mână și o flutură.*) De mâncat am luat, de băut am luat, răbdarea curge parcă mai ușor așa...

Bagă mâna în sacoșă, scoate sandviciuri și începe să le împartă: câte unul pentru fiecare dintre cei de față. Ezită când ajunge în fața celor doi tineri, dar le dă și lor în cele din urmă câte un sandvici, neuitând să facă însă înaintea un gest care să exprime marea sa larghețe sufletească. Apoi scoate o sticlă cu vin.

CUMNATUL: Pahare n-aveau, dar ne descurcăm și fără, nu-i așa?

REPORTERA: Mi-aduce aminte de studenție, ne mai păsa nouă de pahare atunci?

CAMERAMANUL: Eu oricum nu beau decât o gură-două, că sunt cu mașina.

TÂNĂRUL 1: Eu n-am nici o problemă să beau direct din sticlă, dacă-i vorba de vin. Numai suc nu beau, că mi se face rău dup-aia.

TÂNĂRUL 2: Nici eu nu beau suc, că mi-e rău. Dar vinu-i bun.

La invitația CUMNATULUI, exprimată prin gesturi, se așază toți în semicerc în fața stâlpului pe care se află CRISTIAN, mâncând din sandviciuri și privind către

el. Sunt cu spatele la spectatori, așezați în următoarea ordine: CUMNATUL, REPORTERA, CAMERAMANUL, TÂNĂRUL 1 și TÂNĂRUL 2.

CRISTIAN înghite în sec, vădit deranjat de tăcerea care s-a lăsat și de privirile celor de jos. Din când în când, se aud doar plescăiturile unuia sau ale altuia dintre ei.

Tăcere prelungită, enervantă, dusă la extrem. CRISTIAN se foiește pe stâlp, cu o mână își freacă, pe rând, tâmplele, apoi tușește, își trece mâna prin cap – caută, astfel, să se „ascundă” după aceste gesturi.

Jos, după ce-și mănâncă sandviciurile, cei cinci „spectatori” trec la băutura. Spațiul sonor e creat mai întâi de efortul CUMNATULUI de a deschide cu cheia sticla cu vin. După ce reușește, sticla va trece de la unul la celălalt, în aceeași tăcere, importante fiind doar zgomotele pe care le scot cei care beau: CUMNATUL mormăie, mulțumit de gustul vinului; REPORTERA miroase, ca un cunoscător, același vin, iar sunetele pe care le emite când inspiră sau expiră (în mod repetat) sunt pregnante; CAMERAMANUL își „plimbă” vinul în gură, zgomotos; TÂNĂRUL 1 râgâie, copiat fiind, firește, de TÂNĂRUL 2.

E necesar ca momentul să fie lung, pentru a avea timp să crească în intensitate, până la a deveni deranjant inclusiv pentru public – spre a se transmite astfel starea de disconfort accentuat pe care o simte CRISTIAN și presiunea la care e supus.